

UJ CIMBORA

KÉPES GYERMEKLAP

Nagy Kató VI. el. ot. Carel Mari munkája (másolat).
(Az Uj Cimbora nagy rajzgyűjteményéből.)

1937. ÁPRILIS
20.

V. ÉVFOLYAM
12. szám

MEGJELENIK HAVONTA HÁROMSZOR - SZERKESZTI: FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA
SZERKESZTŐSÉG ÉS KIADÓHIVATAL: CLUJ, STR. BARON L. POP No. 5. - TELEFON: 6-87.

APRÓSÁGOK TARKASÁGOK

Jól jegyezd meg!

*Apa, anya, jól jegyezd meg!
Sok tej kell a gyermekeknek:
Sok vaj legyen a kenyeren,
De a hús az kevés legyen!
Kevés hús és sok tejnemű:
Turó és vaj, sajt és orda;
Ezenkívül gyümölcs, tojás,
Főzelék is jöjjön sorba!
A kenyér ne legyen fehér,
Inkább barna: búza, vagy rozs.
Cukros étel jó csontképző,
De a fűszer az nem hasznos.
A sok hús és fűszer méreg,
Különösen a vesének.*

Kertészkedjünk kis cimborák.

Az öreg kertész.

*Gyomláljatok, öntözzetek,
Rózsajákat nyesegetek.*

Hej, de nagy is az örööm, mikor látom, hogy a palántáim szépen nőnek s az én kertemben van leghamarabb karalábé, zöld bab, vagy paradicsom. A városiak jó áron veszik meg tőlem a korai zöltséget, meg a korai gyümölcsöt. Igaz, dolgozni kell napestig, azért lusta ember, aki nyolcig alszik, ne is menjen kertésznek. De a serény, munkás megél és gyarapodik munkája után.

*

Hajnalka latinul: Ipomeia. Felfutó, igénytelen, növény. Drótra, vagy spárgára futtatják. De nagyvárosi házakban ládáknak is szépen megmarad. Különben mindjárt a szabadban a helyére vetik. Ezt nem kell palántázni. A virága fehér, lila, vagy rózsaszín, olyan, mint a grammafön tölcésére. Érdekessége, hogy csak délig nyílik, aztán bezárja kelyhét. Ezért is hívják délignyitónak. Vetési ideje május hó. Magva tompa fekete, benyomott, valamivel nagyobb, mint a bors. Egyényári. Minden évben vetni kell

Négylevelű lóhere.

Irta: gróf Béli Margit.

3.

Márta boldogan, hogy az ő akarata teljesedett, visszaült a padra és keresztbefont karokkal gyönyörködött a nyári estben. De egyszerre valami összeszorította torkát és szemeibe könny szökött. Azon kezdett gondolkodni, hogy vajjon miért ugatnak olyan furesán a kutyák? A prücskők az előbb nem így ciripeltek, meg aztán a hold is sokkal szebben sütött eddig. Márta kezeeskéibe tette arcát és elkezdett sírni, de egyszer csak felfigyelt. Nem csobog a szókókút? „Márta, rossz vagy, megszorítottad édesanyádat.“ A kutyák nem azt ugatják egymásnak: „Márta nem fogadott szót.“ Aki nem hiszi el, figyeljen csak egy kicsit, majd meghallja, hogy a kicsi prücskők azt ciripelik: „Márta rossz kis leány, cirip, cirip.“ Márta már nem bírta tovább hallgatni ezt a sok szidalmat, szaladt, szaladt egyenesen az anyja karjaiba, Zentayné hallgatott eleinte, de aztán megszólalt: „Miért nem fogadtál nekem szót kis-leányom, látod én ilyenkor olyan de olyan végzetlenül szomorú leszek, mikor szófogadatlán és akaratos vagy.“ — Márta átölelte anyja nyakát és bűnbánóan megfogadta, hogy soha soha többé nem lesz rossz. Kis idő múlva Márta szépen megfürösztve és boldogan feküdt tiszta ágyaeskájában.

Másnap nagyon későn keltek fel a gyerekek. Palkó rögtön kijelentette: „Jeggeli után lemegyek az istállóba.“ Ezt rögtön terv szerint végre is akarták hajtani. De apjuk nem engedte őket: „Ohó, nem oda Buda, először ígérjétek meg, hogy jök lesztek, de azt ígérjétek meg, hogy nem csak ígértek, hanem meg is tartjátok az ígéretet és csak azután engedlek titeket az istállóba, mert ott meglepetés vár reátok.“ A gyerekek csodálkozva és türelmetlenül hallgatták végig apjuk beszédét. Laci szólalt meg elsőnek: „Megígérjük papának, hogy jök leszünk és legalább is igyekszünk jóknak lenni.“ „Igen, úgy jesz“, — tette hozzá Palkó is nagylelkesen. „Nó jól van!“ — dörmögte Zentay papa és elindult kis fiaival az istálló felé. Majd az ajtót feltárta és a két örvendő gyerek előtt állt két kis — eszesi. Laci és Palkó ujjongva borúltak apjuk nyakába. Azután a kocsiszinbe vezette őket és rámutatott egy gyönyörű fekete meg pirosra festett kicsi kocsiira. A gyermekek el voltak ragadtatva. Elbéd után rögtön be is fogtak és boldogan ültek a kocsiha. A papa és Laci elől, Palkó és Márta pedig hátul ültek.

(Folytatása következik.)

Versek anyák napjára.

Drága jó Anyuskám.

Drága jó Anyukám!
Minden jót kívánok,
Legyen minden lépte,
Ezerszer megáldott,
Amerre csak tekint
Két jószágos szeme,
Mindenütt csak virág
S illat környékeze.

Feje fölött zengjen
Az öröm madara,
Egész életébe
Csendüljön a dala.
Ki most hálás szívvel
Köszönti névnapod,
Sohasem felejtí
A te nagy jószágod.

Holstein Mária.

Anya elemista fiával.

— Várj! még egyszer mondd el a leckédet!
Ejnye, ejnye, ez a kis baksi fej
milyen sokszor téved.
Ne felejtse itt a számológépet.
Most menj, fiam. — Tanulj ma is szépet.
Szorgalmas légy, — a lustaság vétek.
Fogadj szót a tanító bácsinak,
s ne félj tőle, hisz' ő téged szeret.
Várj, igazítsam meg a harisnyád.
Odatetted a vajkenyeret?
A palavesszőt ne nyomd erősen.
— No, most mehetsz, az Isten vezessen.
Hagyd csak itthon a parittyá-puskát:
nyugodtabb vagyok, ha itthon tudom.
Várjál csak még! Szereted anyuskát?
Akkor ügyelj, kutya meg ne marjon,
vagy más baj nehogy érjen az úton,
nehogy anyád bánattól meghaljon.

Nits István.

Pisti sárkánya.

Irtá: E. Ónody Rózsi.

Színes, zizegő selyem papirosból készített magának egy szépséges-szép sárkányt Pistuka. Hosszu zsineret erősített hozzá és nagy boldogan kiszaladt vele a mezőre, ahol fokozatosan csavargatva le kezéről a zsineret, engedte nagy gyönyörűséggel feljebb-feljebb.

Szétborzolódtak a színes selyempapir rojtok, zizegett a sárkány és repült fölfelé az üde, tiszta lvegőben az Ég felé. Szép volt nagyon, nem csoda hát, ha Pisti őszinte bámulatában, nézve az egyre feljebb szálló csodát, addig csavargatta a zsineret kezeckéjéről, amíg elfogyott és a vége kiszaladt az ujjai közül. Nagyon lendült a hűtlen sárkány, és elszabadulva gazdájától eltűnt a magasban.

Nézett utána Pisti nagy szomorúan, de bizony azt már még a tekintetével sem érthette utól.

Lefeküdt hát a fűbe és fejét a karjaira hajtva, elábrándozott. Gondolatai követni keztek a sárkányt utjában a fehér felhők közé.

És egyszerre csak úgy érezte Pisti, hogy ül a sárkányon és repül szélesebben fölfelé. Szédülve nézett vissza, pillanatok alatt tűntek el faluk és városok a mélyben. Madarak maradtak el mellettük. Egy szép, hatalmas sas követni akarta, de csakhamar letett szándékáról, nagyon is gyor-

san szállt a sárkány az ég felé. Pisti lehunyta a szemét és mikor újra kinyitotta, nem látott már semmit a földből, azuros kékség vette körül. Csodálatos könnyű és boldog érzés lett urrá föltötte. — Lám csak, — gondolta, — hátha máris az égben vagyok?

Amint nézdegél szerle-szét, csak megvillan előtte egy fényes-ragyogó tűzmadár. „Hova repülsz, kis fiú?” szólította meg barátunkat. „Föl az égbe, büszkélkedett Pisti, megkeresem a Csaba útját és azon fogok tovább menni!”

Nézte a madár okos szemeivel — és kérni kezdte Pistát.

„Oh, engedj a sárkányodon megpihenni, nagyon fáradt vagyok.” Pisti jószívű kisfiú volt, megengedte, de alig röppent mellé a csodamadár, a tollaiból szálló szikrák meggyújtották a sárkányt, mely Pista nagy ijedelmére égni kezdett.

Kis barátunk behunyta a szemét és elhagyva az égő sárkányt, zuhanni kezdett lefelé.

„Oh te rossz madár, miért is engedtem neked, most már meg kell hálnom, és sírni kezdett Pisti esés közben a felhők között. De jött a madár. Aranykarmait belekapcsolta Pista kabátkájába és egy szép sikló repüléssel leszállt vele a mezőre.

Pista fáradtan, az ijedtségtől kimerülten nyúlt el a fűben, de azért megkérdezte kíváncsian: „Micsoda madár vagy Te?”

„Kis fiam, én őrvagyok. Te abba a levegő rétegbe kerülsz, amelyet én védek.”

„Miért véded?” „Mert azontul kezdődik a csillagok országa, oda földi ember föl nem jutott még soha. Vannak titkok Pisti.” No Isten veled! És szikrázó gyönyörű szárnyait kinyitva, repülni

kezdett a csillagok öre, vissza felé, a felhők, a csodák országába.

— Isten veled! — sóhajtott Pisti szomorúan, de aztán fölkapta a fejét — vagy a viszontlátásra, mert készítek ám új sárkányt és elmegyek hozzátok!

Mosolygott a madár szép szeme — aztán eltűnt — és Pisti fölébredt, mert gondoltjátok ugyebár, hogy csak álmodta az egészet?...

Szerencse fel!

Irfúsági regény. — Írta: **Horváth Sarolta**

(6-ik közl.)

Óriási befektetéssel építeni, dolgozni kezdtek. Bányákat fúrtak, utakat készítettek, házakat építettek. Eleinte nem hitt benne senki. De mind többen és többen mertek szerencsét próbálni. Mérnökök, iparosok, bányászok kellettek. Hatalmas fizetést kaptak. És jöttek. A semmiből csakhamar virágzó falu, majd város lett. A szén elszállítására országutat, vasutat építettek. Hatalmas sziklákat robbantottak, hogy a vonat számára alagutat fúrjanak. És ma készen áll a hatalmas mű, de még most is folyton dolgoznak, ujjtanak rajta.

Itt megállt mérnök bácsi a beszédben és intett a fiúknak, hogy nézzenek körül. Háromszáz méter mélyen álltak. A lámpák bágyadt fénye megvilágította a titokzatos falakat. A lábuk alatt, fejük felett, köröskörül, mindenütt szén, szén, szén. Tompa ragyogás, feketeség. A szűk folyosó egyik oldalában halk csörgedéssel patakooska folyik: a bányavíz.

Tovább menve, végre olyan helyre érkeztek, ahol már dolgoztak. Szóllanul mentek el a bányászok mellett, akik hatalmas erővel fejtik ki a szenet a bánya falából. Domi szorongva gondolt álmára. Éppen így látta maga előtt az álombeli alakokat. Némelyiknek a háta mögött megálltak és szemlélték a nagy darab szeneket, amelyek leváltak a csákány nyomán. A mérnök azt mondta nekik, hogy nézzék meg figyelmesen a nagyobb darabokat, mert sokszor virágok, levelek és állatok vehetők ki a kőszénben. Nagy volt a Lajcsi boldogsága, amikor egy darab szenet a lámpa elé tartva egy szép rajzú falevelet látott benne. Domi is lázasan kezdte vizsgálgatni a széndarabokat s csakhamar ujjongása adta tudtul, hogy ő is kapott valami érdekes dolgot. Csakugyan! Egy egész ép gyík megszenesedett testére bukkant, amely egész tisztán látszott. Mindjárt el is tette, hogy otthon megmutathassa.

Nagyon kíváncsiak voltak arra, hogy a nagyobb szénfalakat hogy robbantják. De mérnök bácsi azt mondta, hogy az nagyon veszélyes, így hát — bár fájó szívvel, de lemondtak róla. Egy kisebb részt azonban éppen előttük robbantottak. Lázás izgalommal nézték az előkészületeket. Kemény szénfalba, azután dinamitot tettek bele és mindnyájan eltávolodtak onnan. Csakhamar nagy dörgés rázta meg a folyosó levegőjét és Domi egy percre úgy érezte, valóra vált kínos álma: zuhan vele a fal. De csakhamar magához tért. A fal csakugyan megrepedt, de nem az, amely mellett ő állt, hanem az, amelyet az előbb megfúrtak.

Innen tovább indultak, mert Harmati mérnök azt ígerte nekik, hogy leviszi a legalsóbb tárnákba is. Itt már nem voltak lépcsők, hanem a bányászok kasokba ülve ereszkedtek le még mélyebbre. Megtörténik, hogy leszakad a kastartó sodronykötél és olyankor halál fia az, aki a kasban ül. De most nem történt semmi szerencsétlenség. Mindnyájan épen szálltak ki a fekete birodalomban. Pokoli sötétség fogadta őket. Domi megnézte a lámpáját. Alig pislákkolt. Nézte a többiét is; azok is csak alig égtek. Megállt és fel akarta csavarni a lámpa lángját, de nem sikerült neki. Bár legalább a sodronyt tudná egy kicsit félrehúzni. Az sem megy. A mérnök végre észrevette, hogy a fiú megállt. Ijedten kapta ki kezéből a lámpát és a sajátjához tartva gyorsan megnézte. A gyermekek ijedten látták a lámpa kísérteties fényében, hogy a máskor oly nyugodt, bátor mérnök arca sápadt és kezei reszketnek.

— Majdnem itt maradtunk mindnyájan és rajtunk kívül még vagy kétszáz szerencsétlen ember.

Csak ennyit mondott feddőleg Dominak, aki megszeppenve állott mellette. Később, mikor már megnyugodtak valamennyien, megtudták, hogy mi történt volna, ha Dominak sikerül a lámpát kinyitni. A szénbányákban állandóan van

a levegőben gáznemű anyag. A szén ugyanis nincs mindenütt egymásra préselve s az ilyen laza rétegek közötti területet gázok, robbanó anyagok töltik ki. Ha már most ez a robbanékony anyag tüzet kap — elég, ha valaki cigarettára gyújt — felrobban az egész bányarész, eltorlaszolja a leomló föld a kijáratot, munkások százait temeti el. De még ennél nagyobb baj is történhetik! Ilyenkor, bányarobbanás alkalmával a bányavíz összegyűl, nem kap lefolyást és útat keres magának. Jaj annak, aki útjába kerül! Átfúrja a vastag falakat, bezúzza a folyosók tezejét. Mikor a bányászok meghallják, rémülten menekülnek, de legtöbbször sikertelenül. Ott pusztnak mind.

Ezért nem szabad a bányában cigarettázni, lámpát, gyufát nyújtani.

Domi rémülten gondolt arra, mi lett volna, ha sikerül a lámpát kinyitnia. Soha többé nem látta volna meg jó szüleit, testvéreit, a meleg napvilágot, a zúgó székely erdőségeket. Talán már holtan feküdne s már el is lenne temetve, ötszáz méteres, hatalmas sírban.

De nem sokáig gondolkozhatott, megint tovább mentek, mert a legmélyebb zsilvölgyi bánya hat-nyolcszáz méterre halad le a föld szívébe. Lajcsi odasúgta Dominak, hogy, ha a felettük lévő hatalmas föld- és kőtömeg rájuk zuhanna, palacsintává lapulnának.

Bizony, nem irigylésre méltó a bányászok élete. Órákig nem látják a nap világát. Nyolc óráig egyfolytában dolgoznak a föld alatt, sokszor derékig érő vízben. A fejük felől is csepeg a víz, félmeztelen testükre. Mire kijönnek a bányából, mind olyan feketék, mint a kéményseprők. Csak a szemük fehérje világít ki arcukból. Mindennap úgy mennek le a bányába, hogy elkészültek a halálra. Egyik sem tudja, hogy mi lesz a sorsa a mai napon. Felesége, gyermekei, apja, anyja, testvérei látják-e még élve? És mégis dolgozik, még énekel is hozzá:

„Szerencse fel, szerencse le, így szól a bányász éneke.”

A fiúk megilletődve hallgattak. Sokat tanultak a föld alatt. Megnézték még a legalsó, most készülő folyosókat, amelyekben még csak nagyon kétrét görnyedve lehet járni. Szívesen bementek volna oda is, de nem kaptak rá engedélyt. Így hát belenyugodtak abba, hogy végre fölmenjenek újra.

Mély lélegzetet vettek, mikor megpillantották az aranyos napfényben fürdő világot. A raktárban újra átöltöztek és a bányában megsápadt arcuk visszakapta egészséges életszínét. Hazafelé elmondták egymásnak benyomásaikat s vidáman, sokkal több értelemmel köszöntek a szembejövő bányászoknak:

Szerencse fell!

(Folyt. köv.)

Többet ésszel, mint erővel!

Dr. Kopasz befejezése után új képsorozat indul meg a mai számunkban. Eláruljuk már most, hogy Sicc úrfi viselt dolgairól szól a képsorozat rövid meséje.

1. kép.

Egy szép tavaszi délelőtt sétára indult Sicc barátunk. A fák ágai közt esicsergő madarak barátságosan üdvözölték:

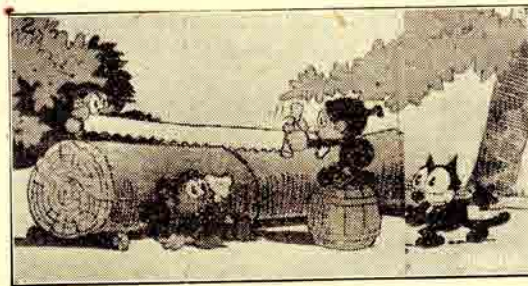
— Isten hozta! régen láttuk!

A virágok jobbra, balra hajoltak előtte — Hol, merre járt, mióta nem láttuk?

Sicc barátunkat meghatotta ez a szíves fogadtatás és büszke örömmel sétált végig az úton.

2. kép.

De az útról egy kis erdőbe tévedt be. Am egy tisztáson mit lát? Törpe Miska és Törpe Jankó ugyancsak izzadnak, hogy egy fatörzset ketté fűrészljenek. Nézi, nézi, őket, de egyszer felkiált:

— Hopp! van egy fényes ötletem.

— Halljuk az ötletet! — hagyták abba a munkát a törpék.

A kakuk.

Írta: Dezső bácsi.

Alig, hogy az erdő kizöldül, egyre gyakrabban halljuk az ismerős madárszót: Kukuk! Kukuk! Ilyenkor a babonás ember kíváncsian megkérdi: „Kakukmadár meddig élek?” Azt mondják, hogy ahányat kakukkol a jósmadár, annyi évet élsz! A dologban csak az a furcsa, hogy valahányszor megkérdezed ökelmét az évek számáról, mindig mást és mást jósol. Először talán öt évet mond, s ha mindjárt másodszer is megkérdezed, akkor már tizet „hazudik”. Szaván nem lehet elindulni. De nem is szabad. Nagyon ostoba az, aki ilyesmiknek hisz. A jó Istenen kívül senkisé tudhatja jövődönket.

E tekintetben tehát a kakukkolás minket nem érdekel. Annál inkább érdekelhet maga a madár, ez a kóborló vándor, melyet közelről megfigyelni nagy óvatossága miatt csak ritkán lehet. A kakuk többnyire a sűrűbb lombok közé rejlik el, s közeledésünkre azonnal tova-repül.

Csakhogy én kitartóan s vigyázva követtem a hangot, végre egy vadrózsabokor mögé rejtőzködve, megközelíthettem a vadgalamb nagyságú madarat, amint fürgén keresgélte a fa ágai közt a szőrös hernyókat. Himkakuk volt. Jól szemügyre vehettem. Le is írom minden részét: Feje s hátának felső része kékes-hamvasszürke, hasa halványszürke, mely vízszintes fekete sávokkal tarkított. Nyaka, begye, pofája szürkésfehér, szárnyának evezőtollai sötétszürkék és barnásfeketék. A hosszú farktollak feketék, itt-ott fehér pettyekkel, a farktollak alsó szegélye fehér. Szeme világos aranysárga, kissé hajlott csőre barnásfekete. Lába sárga. Négy lábujja közül a két középső előreáll, a két szélső pedig hátra. Ennél fogva a kakuk lába kúzsásra alkalmas, éppen úgy, mint a harkályoknak s a papagály-féléknek a lába.

Itt megjegyzem, a tojó abban különbözik a hímétől, hogy nyakán a tolla vörhenyes, szeme pedig agyagsárga.

A ravasz kakukmama saját fajának fenntartására madártársait szokta kihasználni, amennyiben tojásait egyenként az útjába eső madárfészkekbe tojja s kiköltésüket a szerencsére bízza. Mert az is megeshetik, hogy egyik-másik madár észreveszi az idegen tojást, s kidobja a fészkből, vagy, ha kiköltötte, azután vszi észre a csalafintaságot, s a nemvárt jövevényt kegyelem nélkül kiheppenti a lakásból. De például a sárgarigó felneveli a kakukfit s a kis barátka is. E két madár nevelő szerepe be van bizonyítva. Fényképek igazolják.

Egyszer egy ügyes természetbuvár végigszemlélte azt az érdekes jelenetet, mikor a nőténykakuk a sárgarigó fészkebe tojt. Az esetet így adta elő: Amint a lombok közt bujkáló

kakuk észrevette a rigó távozását, egy ideig még fürkészve tekintgetett maga körül, majd villámsebésen a rigófészek peremére szállt. A kakuk asszonyoságnak tetszetett a nagy gonddal épített, belül finoman kidolgozott fészek, szakértelemmel nézte a műremeket. Közben óvatosan figyelt minden neszre, s mikor meggyőződött, hogy nincs mitől tartania, hirtelen beült a fészekbe. Fejét jobbra-balra ingatta, szárnyát leeresztette, szemét félig lehunyta, egyszercsak egész teste reszketett. Most tojt meg. A sárgarigó élénkzöld tojásai mellé odarakta a saját, lilával márványozott kékeszöld tojását. De csak egy darabot. Majd, mint, aki jó tréfát csinált, valósággal kacagó hangot hallatott, aztán vidáman eltűnt az erdő sűrűjébe.

A sárgarigó nemsokára visszaérkezett. Eleinte csodálkozva vette észre a szaporulatot. Nem fért a fejébe, hogyan kerülhetett oda az a lilás tojás. Idegenkedése azonban nem tartott sokáig. Visszaült a fészekbe, s az övéivel együtt melengette a kakuktojást is.

A kakukmadár olykor egész kis éneklő madarak fészkebe lopja be tojását. Különösen a cinkenagyságú barátkának a fészket keresi fel előszeretettel. Mivel a kismadarak fészke nem alkalmas arra, hogy az otromba kakuk betelepdedjék, ilyenkor ez a „szélhámos” madár lenn a földön tojik meg, azután felkapja tojását, s úgy helyezi be a fészekbe.

S ha a kis fészek anyamadárkája kikölti a tojásokat, kora reggeltől egész estig erejét megfeszítve, eteti az övéivel együtt a telhetetlen kakukfit is, mely rohamosan nőni kezd. A barátkafiókához képest óriássá lesz. A barátkamama három hét múlva a fészek széléről már nem éri el a nála is sokkal nagyobb kakukfiú csőrét. Mit csinál ilyenkor? Rászáll a kakukfióka fejére, s onnan lehajolva, felülről dugja be a hernyókat s rovarokat a folyton lármázó, követelőző éhenkórász csőrébe.

A kakukfióka mellett a kis barátfiókák bizony sokat koplálnak, mert a kétszer, háromszor akkorára megnőtt mostohatestvér a hozott eledelt többnyire elkapdossa előlük. *Sőt még azt is megteszi önző módon, hogy testvérkeit kilöki a fészekből, minek következtében azok elpusztulnak, s ő marad egyedül a barátkamamának drágalatos csemetéje.* Mikor a kakukfi teljesen kifejlődve, elég erősnek érzi magát, egy szép napon szárnyra kerekedik, s még köszönetet sem mond a sok munkától elcsigázott, megsoványodott nevelőanyjának. Megkezdzi az erdőben önálló munkáját, megkezdzi ő is vándoréletét.

A kakuknak éppen kóbor természete miatt

nincs állandó tartózkodási helye. Ha a kakuk a munkába vett erdőrészen a szőröshernyókat kiírtotta, tovább áll, új terep után néz. Ugyanis a kakuknak majdnem egyedüli táplálékául szolgálhatnak azok a többnyire maró nedvet kibocsátó, nagyon káros szőröshernyófélék, melyeket egyéb madár nem tud, vagy alig tud megemészteni.

Bár a kakuk a könnyelmű gondtalanságnak szokott jelképe lenni, a nőtény mégis gondos anyának bizonyul. Tojásának mindig puha, kényelmesen megépített fészket választ ki, s ha sikerült tojását elhelyezni, nyugodtan folytatja tovább a fákra és emberekre nézve hasznos útját.

Igaz, hogy a kakukfi felnevelésének furcsa körülményei — amint fennebb jeleztük — olykor hasznos énekesmadarak életét is áldozatul követelik, de ez a kár semmikép sincs arányban azzal a felbecsülhetetlen haszonnal, amit a kakukmadárnak óriási étvágya erdeinkben és gyümölcsöskertjeinkben okoz.

Nem hangsúlyozhatjuk eléggé, hogy a feneketlenlengyomrú kakuk nagyon hasznos állat. Általános védelmünket annál is inkább megérdemli, mert fajtája gyengén szaporodik, hisz tojásainak kiköltése és fiókáinak felneveltetése gyakran nem sikerül.

Kurta mese a kislánynomnak.

Irtá: P. Jánossy Béla.

Jött az este álomporral
Bársonyos kezében,
S mint hamiskás csinyt ki forral,
Édes szóval altatóval
Jött leánykám két szemére
Fátylat vonni szépen.
Lánykám játszi kedve nem forr,
Szép mese-szó jár ilyenkor,
Ami elringatja,
Álma még nem ért az ágyig
Még figyel, beszédre vágyik,
S így mesél az apja:
„Egyszer volt egy nagy-nagy erdő
Benne mint sok tarka ernyő,
Óriási gomba.
És alatta ülve körbe.
Sok-sok hószakállu törpe,
Elmerülve gondba.
Mert a földön sápadt-árván,
Hullt levélből puha párnán
Ott feküdt egy lányka,
Haja arany, arca tejszín,
Szeme még nem tudni, mely szín,
Ember azt nem látja.
Ez a kislány Hófehérke,
Rá e szörnyü sorsot mérte
Álnok mostohája,
Gonosz rablók elcipelték,
Halálának hírért kelték,
Ki talál most rája...?
Ámde bárhogy elorozták,
Nem vihette a gonoszság
Tervét diadalra,
Mert az erdő, hol letették
Volt, s előbb már lehetett rég
Törpék birodalma.

Mert a törpe jó szelid nép,
Gonoszság nem telt ki innét,
Annál több segítség,
Ezüket hát összemérték,
Hogy szegény kis Hófehérkét
Életre segítsék.
Arany haja szétbomolva,
Mint ha végkép halva volna,
Feküdt halaványan,
Tanakodnak, tusakodnak,
Hátha tán megokosodnak
Végig valahányan.
Igy a törpék, jó kis törpék
Koponyájuk' egyre törték,
Mit lehessen tenni,
Langyeszük hiába jár-ke:
Őt a törpe királynál kell
Eggenest letenni.
„Uccu elé szekerecske,
Rajta négy szép kerekecske,
— Szólnak örvendezve —
Elé fogva négy pár evet,
Im csak, ez a ritka menet
Jól lesz megrendezve!
Pillanatra szerte futnak,
Felkészülni a nagy utnak,
S messziről már az evetkék
Szép csengője hallszik.

Tovább minnek mondjam?
Kis feje leroggyan:
Kicsi lányom alszik...

A vásár.

Anyák napjára.

Szereplők: Pista }
 János } fiúk, iskolások.
 Imre }
 Klára (Pista húga).

Szintér: Udvar. A kerítés mellett Pista egy fadarabon ül, farag és énekel.

JÁNOS (a kapun jön): Szervusz Pista, keres-telek a szobában. Mit dolgozol?

PISTA: Szervusz János, gyere ülj le. A parittyá fáját faragom, gondolom lassan csak ki-gyűjtjük a pénzt a gummira. Lássuk, hogy állunk pénz dolgában?

JÁNOS: Ilyen jól még soha nem voltunk. Ide nézz. Tudod, mennyi pénzem van. (Zseb-ből pénzt vesz elő.) Tizenkét lej. Most, ha póto-lunk, veszünk egy sárkányt.

PISTA: Nem sárkányt. Parittyát. Én már mondtam. A sárkány csak olyan leányoknak való játék. Nekem nem kell, János. Érted, ne-kem csak parittyá kell, arra pótolok, másra nem. Azért gyűjtöm a pénzem olyan keservesen, hogy papírba tegyem?

JÁNOS: Nézd meg, Pista. A sárkánnyal ad-dig lehet játszani, amíg szelek vannak, mint most. Nem is kerül sokba. Majd gyűjtünk gum-mira is pénzt. A sárkányt egyedül is megcsinál-lom, te ne is segíts.

PISTA: Nem. Tudod mi az, hogy nem? Sár-kányt se most, se rossz időbe. Te csináld, ha aka-rod, de én nem. Erre egyezség nem volt.

JÁNOS: Tudom, hogy nem, de gondoltam, hátha akarsz.

PISTA: Azért mondtam én le a tízórai kif-limről, hogy egy darab papírba fujja a szél? Bá-nom is én, fújjon a szél amit akar, de az én pénzemet ne fujja. (A zsebére ül, abban pénz zörög.)

JÁNOS: Pista, tedd meg az én kedvemért. Pótolj reá és ha nem szereted, mikor pénzem lesz, visszaadom. Látod, ennyit megtehetsz.

PISTA: Én ilyen semmi dologra nem adom a pénzt. Parittyát veszek és röptibe parittyázom a verebet, vagy valami érdekes madarat s el-adom a madártömőnek. Látod, még hasznom is lesz.

JÁNOS: Segíts ki Pista, hidd el, visszaadom.

PISTA: Én hiszem, de sárkányra pénzt nem adok, érted? Ne is beszélj! Ne is kérj!

JÁNOS: Fukori, fősvény, rossz barát vagy. Mert látod, hogy kedvem van, azért nem teszed meg. Rosszmájú! Rosszmájú!

PISTA: Hozzad vágom ezt a fát, csak sokat beszélj!

JÁNOS: Mondom is, mert igaz. Ilyen a jó pajtás? Minél inkább kérem, annál inkább nem segít.

PISTA: Hallgass!

JÁNOS: Nem hallgatok! Eddig tart a barát-ság? Mondom és úgy van. Rosszmájú, rosszmájú!

PISTA (felugrik): Te, ne sértegezz, mert (ökölbe szorítja a kezét, megveti a lábát), mert igazán megbánod.

JÁNOS (szembe vele): Én is ott leszek, lás-suk?

IMRE (szegényes ruhában jön be): Miért ve-szekedtek?

MINDKETTEN: Ide hallgass, láttál még ilyent?

PISTA: János, te hallgass, én elmondom.

JÁNOS (ugyanakkor, amidőn Pista): Ide hallgass Imre, amit én beszélek, az az igaz.

IMRE: Igy igazán semmit se értek, ha egy-szerre beszéltek.

PISTA: Mondd, ha pénzed lenne, mit ven-nél: parittyát vagy sárkányt?

IMRE: Egyiket sem.

JÁNOS (csodálkozva): Hanem mit?

IMRE: Egy fejkendőt.

PISTA (nevet): Ha, ha, ha! Fejkendőt. Fiúnak fejkendőt. Nem érdemes veled szóba állani.

JÁNOS: Minek neked fejkendő.

IMRE: Már két hete elmúlt, vasárnap ha-rangoztak a templomba. Láttam, hogy édesanyám nagyon elszomorodott. Azt hittem, hogy nincs amiből ebédet főzön. Megnéztem a fazekat, pi-tyókaleves főtt benne. Máskor is ettünk ilyent vasárnap és anyámnak nem ez vette el a kedvét. Édesanyám, mi bántja? — kérdeztem. Hallod, fiam, harangoznak és én nem tudok elmenni a templomba. Hiszen én ügyelek a tűzre és ha fő, félrehúrom a levest. Nem az a baj, fiam, de nincs kendőm, csak az a foltos, hát azzal, hogy menjek az Isten házába? Azóta mindig azon gon-dolkozom, ha nekem pénzem volna, egy kenőőt vennék.

PISTA (visszafordul Imréhez): Te Imre, aztán neked igazán nincs pénzed?

IMRE (szomorúan): Van, csak hogy nem elég. Harmincöt lej az egész. Ahhoz is ma kap-tam ötöt, mert egy csomagot vittem az állomásra. Ez nem elég, még kéne.

PISTA (csendesesen): Mennyi kéne, Imre? Nekem van nyolc lejem, nincs szükségem reá. Igazán semmi szükségem nincs, odaadom neked.

IMRE (sokáig nézi Pistát): Köszönöm Pista, de, hogy venném el a te pénzedet? Más pénzt nem veszem el. Aztán nem is elég, 10 lej kéne.

JÁNOS: Hiszen én még adok kettőt. Nézd, itt is van (nyújtja a pénzt).

IMRE (nézi a pénzt, de nem nyúl utána): Nem, János! te nagyon jó vagy, de nekem olyan pénz nem kell, amire nem dolgoztam reá. Csak a koldusnak adnak alamiznát, én mindig úgy láttam.

PISTA: Imre, ne bolondozzál. Itt a pénz, nesze! Hisz én úgy adom neked, úgy, hogy is mondjam... úgy kölcsön. A nagy emberek is vesznek kölcsön, én láttam. Te kezét adsz reá és megígéred, hogyha pénzed lesz, visszaadod. Na, Imre, kezét reá!

IMRE: Igazán, kölcsön ide adjátok? Köszönöm. Hogy el fog csodálkozni édesanyám. Holnap vasárnap és elmehet a templomba. Jaj, de jó lesz! És mikor is adjam oda a kendőt, ma?... vagy csak holnap, mikor harangoznak. Köszönöm, köszönöm, fiúk.

(A fiúk átadják a pénzt, kezét fog mind a két fiúval.)

PISTA: Nincs mit köszönj, legalább nem vessekedünk, s nem verekedünk! Még mi kell, hogy ezt megköszönjük neked.

IMRE: Jó fiú vagy, Pista.

PISTA: Inkább azt mondd, hogy nagy méreg van benned. Pista.

IMRE: De megyek, meg is veszem a kendőt. Még egyszer köszönöm a pénzt. Szervusztok.

JÁNOS: Tiszta szívből, Imre. (Imre el. Pista tovább farag.)

(Klári, Pista húga bejön.)

KLÁRI: De hallgattok, szinte azt hittem, nincs az udvaron senki. Készül a parittya? Úgye meg is lesz ma?

JÁNOS: Nem.

KLÁRI: Nem? De miért nem?

PISTA: Mert nincs pénz.

KLÁRI: Hát a nyolc lej, amit olyan boldogan mutattál, hol van?

PISTA: Elköltöttem.

KLÁRI: Elköltötted? Biztosan cukrot vettél vele. Ilyenek a fiúk. Szídnak engem és tessék, ők is úgy csinálnak. Hát a János pénzével mi van? Azt mondta: pénzt hozott, mikor keresett?

JÁNOS: Elköltöttem.

KLÁRI: Elcukroztátok (kacag). Na, ez igazán szép.

PISTA: Hallgass. Elköltöttük s vége. De nem cukorra! Ne kérdezd, mire. Ne lefelj. Mit tudtok ti, leányok?

KLÁRI (odamegy Pistához, megfogja a vállát): Mit tudunk mi leányok? Sokat, azt is tudom, hogy az én bátyám jólelkű, csak egy kicsit goromba. Mindent hallottam, amit Imrével beszéltek. Szeretem, hogy nem dicsekedtek el az adakozással.

JÁNOS (kezével legyint): Két lej, szót sem érdemel.

KLÁRI: De jó lélekkel adtad s ez már szóra érdemes.

PISTA (csendesesen): Goromba voltam, Klári?

KLÁRI: Csak mint rendesen. De meleg a tej, édesanyám azt üzeni, jertek uzsonnázni!

— Fügöny. —

Fogoly madárka.

Egy kis madár szobámba tévedt,
És menekülni nem tudott,
Szárnyát hiába tárta:

Ajtó és ablak mind csukott,
Már szoba-börtön zárta,

Szánva figyeltem, hogy repes,
S beszéltem hozzá kedvesen:

— Most azt hiszed madárkám,
Hogy örök börtön árnyán,
Fog elsovadni életed!?

„Ne félj, te kedves kis dalos,
Fogolynak én dehogy marasztlak,
Ne légy te rab, se árva!

Az ajtóm már kitarva, —
Rabnak én nem marasztlak!
Szállj, örülj a tavasznak!

Krúzselyi Erzsébet.

Játék is, rajz is.

Mint ahogy a kislányok közül löbben (Szakács Rózsika Satumare, Bekecs Juci Brasov, Nagy Klári Arad), amellet szavaztak, hogy Mici babának kosztümöt csináljunk tavaszra, inue itt egy szép kosztüm mintát közlünk, még egy szép róka-prémmel is megajándékozuk Mici babát. Ez lesz az ő tavaszi ajándéka. Hadd legyen neki is öröme, így hűvös idő esetén sem fog megfázni, ha a templomba megy.

Ahogy ifjú munkatársaink írnak... *A levente és a királyleány.*

Amint a nézőközönség vélekedik a „Zizi” előadásáról.

Gr. Bethlen Katinka, Câmpia-Turzii:

— A Zizi meséjének tartalma nagyon tanulságos; sok rossz gyermek okulhat belőle, hogy a gonoszság miképp kapja meg büntetését és a jó a jutalmát. A darab kiállítása gyönyörű volt — és ügyesek voltak a szereplők, a gombák. Különösen a balett volt nagyon szép.

Érdemes volt a közönség között levő gyermekeket is megfigyelni és észrevételeket meghallgatni. Én magam is több olyan dolgot jegyeztem meg, amelynek úgy gondolom, hasznát fogom venni.

Vadrózsa, Sárgaliliom és Nefelejts tündérek.

Ferecezy Miklóska, Cluj.

— Lám, milyen jó, hogy én rendszeren járok a vasárnapi iskolába. Ugy-e milyen bajba kerültek Zizi és a barátnői, hogy kiesűfolták a vasárnapi iskolát.

Br. Bánffy Katinka, Cluj.

— Nekem annyira tetszett az előadás, hogy másodszor is megnéztem. A legjobban tetszett a tündérr királynő udvara s mikor a darázsvitézek Zizit a királynő elé viszik ítéletre, meg a ballett. Tetszett még bagolyné is és Nóra, mikor a bibliát védelmébe veszi.

Szabó Janesika, Cluj.

— Az Aranypille volt a legszebb az előadásban — meg a darázsvitézek. És a kicsi kék pille.

Negreanu Vali, Cluj.

— Kedvesek voltak a virágtündérek: a Vadrózsa, a Sárgaliliom és a Nefelejts.

A levente és a királyleány.

*Messze napkeleten, élt egyszer egy király,
Lakhelye palota, büszke királyi vár.*

*Volt neki mindene, sok lova, marhája,
De legkedvesebb volt hajadon leánya.*

*Aranyszínű haja, harmatos orcája,
Nagy gyönyörűség volt tekinteni rája.*

*Jött is a sok kérő, se szeri, se száma,
Jöttek tömegesen a királyi várba.*

*Volt közöttük egy szép, egy deli levente,
Az oldalán nagy kard, gyémánttal kiverve.*

*Amint a királylány a leventét látta,
Mindjárt kiválasztá, hogy ő lesz a párja.*

*Volt egy királyfi is nagy Tatárországból,
Meg lehetett látni mongolos arcáról.*

*De a királylánynak nem kellett már senki,
Mert a választottja volt sziveszerinti.*

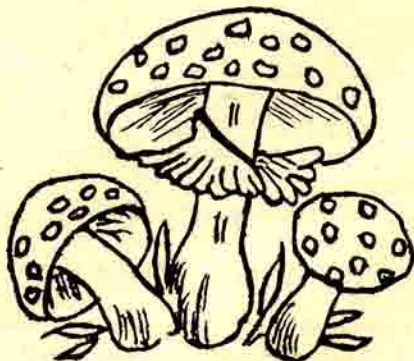
*A tatár királyfi, bosszujából ezért,
Párbajra hívta ki a deli leventét.*

*Hozzáfogtak rögtön a nagy bajvívásnak,
Kardokkal, lovakon rontottak egymásnak.*

*Mindkettő a kardját vitézül forgatta,
Pattogott is sűrűn kardjuról a szikra.*

*A levente győzött a hősi párbajon,
És a királylány lett az örök jutalom.*

Szakál Sándor, III. g. ot.

A gonosz leány, akit mérges galócává varázolt büntetésül a tündérek királynője.

MARCELLA NÉNI POSTÁJA

B. Szabó Márta II. g. ot. Lehangozt betegséged híre. Egy hónapig voltál beteg. Remélem most már nincs semmi baj? Én is sajnálom, hogy benntéled alkalmával nem jöhettél be a szerkesztőségbe. A megfjtéseket küldd csak mindig be. — *Okos György*. Az Uj Cimborának minden számát elküldte neked a kiadóhivatal, kis cimborá. Kérdezd meg a postás bácsit nem-e téveszt össze egy más kis cimborával, akit épp úgy hívnak, mint téged. Jöjj egyszer be a kiadóhivatalba s a hiányzó számokat pótolni fogják. — *Weress Zsófia*. Nagy volt az örömd, hogy újra visszakaptad az Uj Cimborát. A kiadóhivatal azért nem küldte, mert egyszer visszajött a lap „refuzat” jelzéssel. Örülök, hogy ez csak tévedés volt és újra tagja lettél kis táborunknak.

Tunyogi Miklós. Előfizetésed beérkezett. Közlebről nyugtazza is a kiadóhivatal a lapban. — *Benczéd Ferkó*. A bemutatkozó leveled régen várom. Remélem irsz is majd egy szép levelet. — *Esztegar Juditka*. Kapod-e rendesen most már az Uj Cimborát? A hiányzó számokat újra elküldtük, hogy a bekötésnél egy szám se hiányozzék. — *Krasznay Irén és Ibolya, László János, János Lia és Lea, Koronky Iduska, Hajdu Mária, Tófalvi István, Moldvay Gyurika, Ref. elemi iskola Abond, Török Mária, Fejes István, Ref. elemi isk. I. G. Duca, Schusztler Vincze, Zsarnóczky Éva, Izsák Sándor (Ibolyka miatt), Bagossy Ádika*. Előfizetétek rendre-rendre mind beérkezett. Nyugtázta is már a kiadóhivatal. Ez nagyon fontos kis cimborák, hogy az előfizetést mindenki mindig rendesen és pontosan beküldje, mert különben a lapot nem tudnánk miből előállítani.

Satumarej kis cimboráinknak üzenjük, hogy azok, akik kertészkedni szeretnének Béla bácsitól kérjenek magvakat. A Stefan O. Iosif 8. szám alatt lakik, magyar nevén: Rekettye utcán. Egyféle virágmagot minden egyes kis cimborára kérhet. Aztán, ha kikel, a palánta megerősödik, egymás között cserélhetnek a kis cimborák. Így 2—3-féle virágra is szert tehetnek.

Hercz Ella IV. el. ot., *Ócsi* I. el. ot. Megkaptátok a küldött magvakat. Szét is osztottad Ellus? Ha szerencsésen kikelnek a magvak, a megerősödött palántákból még több kislánynak is adhatok.

Remélem a vetésnél ügyeltetek arra, hogy melyik magot mikor kell elvetni? — *Csendes Ivánka és Jancsi*. Azt irjátok, hogy ti a „bátor” fiúk közé tartoztok, nem szégyeltek bemutatkozni a többi kis cimborának. Ez már helyénvaló dolog! S nemcsak levélben mutatkoztok be, de mindjárt fényképen is. Szécsen bácsi csinálta a fényképet. Nagyszerű fénykép. Mindkettőtök képe nagyon jó rajta. Amikor sorra kerül, ki is tesszük az Uj Cimborába. De egy kicsit legyetek türelemmel, mert most nagyon sok fénykép van benn s az mind közlésre vár. — *Jónás Kató*. Megfjtésed a rovatvezetőnek átadtam. A virágmagvakat elültetted-e már? — *Winkelmayer Margit és Anna* I. g. ot. A bűvös kockák, meg a keresztrejtvény megfjtése is beérkezett, a rovatvezető a sorsolásra be is osztotta. Sajnálom, hogy nem jöttetek az előadásra. De édesanyátok mondta, hogy éppen órátok volt akkor. *Olteanu Mária Magdolna*, Nagy volt az örömd, amikor édesanyád megrendelte neked az Uj Cimborát. Szeretettel olvastad minden sorát, különösképpen a rejtvények érdekelnek. Majd jöjj be a szerkesztőségbe, hogy személyesen is megismerhesselek. — *Méder Zoltán* III. g. ot. Rejtvénymegfjtésed sorsolásra kerül, az új rejtvények is jók. Sorra is kerülnek.

Reggel.

Jól aludtam, már fölkelek,
Piros hajnal köszöntelek,
Isten hozott mihozzánk,
Sok örömet ártassz ránk.

Isten hozott napsugárka,
Vigan köszönt a madárka,
Örül fű, fa, harmat is,
Kis fiú, kis lányka is.

Gáspár János.

Sár a lába, sár nadrágja, furkó feje, fa ködmöne. Mi az?

(Káposzta)

Előfizetési árak: Egész évre 200, fél évre 100 lej. A Családszövetség tagjainak 160 lej és 10 lej portó. Egyes szám ára 6 lej. Magyarországon 12 p., Jugoszláviában 150 dinár, Csehszlovákiában 60 ek. Amerikában 300 lej.

Eszperantó nyelvtanfolyam

Vezeti: **Kormos Jenő,**

II.

Demandoj kaj respondoj.

Kio estas tiuj ĉi objectoj? Tio estas kra-
jono kaj tio ĉi estas libro. Kio estas en tiu ĉi
poŝo? En tiu ĉi poŝo estas mia poŝtranĝileto
kun tondilo. — Ĉu vi havas inksorbilon? Jen,
sinjoro! — Per kio ni kombas nin? Ni kombas
nin per kombilo. — Kion vi serĉas, mia amiko?
Ĉio estas en tiu ĉi ŝranko. Mi nenion trovis en
ĝi. — Por kiu vi alportis la florojn? Por mia
fratino.

III.

Mivel szoktunk kirándulni? Vonattal, gép-
kocsival, szekérral, vagy a saját lábainkkal. —
Mivel zártátok be a kaput? Kulccsal zártuk
be (azt). — Mivel olvasunk? A szemünkkel
(a szemünkkel). — Kivel beszélgettél? A ba-
rátommal beszélgettem. — A szabó mivel varrja
a ruhát? Tüvel.

Előjárók. — Propozíciój.

kun = -val, -vel per = -val, -vel, által,
(társhatározó) segélyével (eszköz-
sen = nélkül határozó
por = -ért, számára,
végelt (célhatározó)

Ragokkal, összetett szavakban és mint
igeekötők:

kune = együtt	senerara = hibátlan
kune kun = -val, -vel.	sentima = félelmetlen
együtt	sentaŭgulo = semmi-
kunvojaĝi = együtt	revaló
utazni	senutile = haszonta-
perlabori = keresni,	lanul
szerezni (munkával)	

(Eraro = hiba; timo = félelem; taŭga =
alkalmas, használható valamire)

Jól jegyezzétek meg! A per előjárót akkor
használjuk, mikor valaminek a segélyével vala-
mely cselekvést viszünk véghez. Ha a magyar
-val, -vel ragot által, vagy segélyével szavakkal
helyettesíthetjük, akkor kivétel nélkül mindig a
per előjárót használjuk, ellenkező esetben pe-
dig a kun előjárót alkalmazzuk. Pld.: Ni skribas
per plumo = Mi tollal (toll által, toll segélyével)
írunk. Mi parolis kun la interpretisto = Én be-
széltem a tolmáccsal. Mi parolis per la inter-
pretisto, azt jelenti, hogy a tolmács által, az ő
segítségével beszéltem; ő beszélt helyettem,
mert én nem tudtam, vagy nem akartam be-
szélni.

Bemutakozó.

Kedves Szerkesztő néni!

Már egy éve olvasom az „Uj Cimborát“ de
mostanáig még nem mutatkoztam be levélben.

Bistritán az állami leánygimnázium negyedik
osztályának tanulója vagyok.

Már 6 éve tanulok németül, 4 éve franciául
és 2 éve angolul. Azt a mesét, amit beküldtem
egy angol meséskönyvben olvastam és nagyon
örülök, hogy a szerkesztő néni méltónak találta
a közlésre és már meg is jelentette.

A Szerkesztő néninek és mindazoknak, kik
drága kis lapunk megjelenetésén fáradoznak,
szívemből kívánom Isten áldását és segítségét és
annyi kis cimborá előfizetőt, — amennyit ők
kívánnak maguknak.

*

Kedves kis cimborák! Most én is eleget
teszek bemutatkozási kötelezettségemnek. Ke-
vés szóval sokat szeretnék mondani. Nagyon
szeretem az „Uj Cimborát“. Nehezen várom,
mosolyogva bontom fel és sóhajtva teszem le,
miután utolsó betűig végigolvastam.

Szeretettel köszönt mindnyájatokat:

Máthé Etelka, IV. g. ot. Bistrita.

Felelős szerkesztő és laptulajdonos:

FERENCZY LÁSZLÓ MARCELLA.

Főmunkatársak:

TELEKY DEZSÓ és SIMON SANDOR.

Minden cikkért a szerzője felelős.

Kiadja: a Minerva Nyomdai Műintézet R.-T. Cluj.